

Resolució 735/2019, de 26 de novembre

Número d'expedient de la reclamació: 649/2019

Administració reclamada: Diputació de Barcelona

Informació reclamada: Inversió en subvencions i publicitat a mitjans de comunicació.

Sentit de la resolució: Desestimació

Resum: La mediació res pot aportar al dret d'accés a la informació que no hagi estat ja satisfet per la Diputació, les pretensions de la persona reclamant queden al marge de les capacitats i funcions de la GAIP i la convocatòria d'una sessió de mediació només serviria per gastar inútilment temps i recursos públics; en aquestes circumstàncies, i atès el previst per l'article 37.5 RGAIP, el mediador dona per acabada la mediació i ho notifica a les parts. L'article 36 LTAIPBG declara l'obligació de l'Administració de facilitar la informació en el format sol·licitat, si bé preveu diversos casos en els que ho pot fer en un format diferent; tot i que la Diputació no invoca formalment aquest precepte, les raons que explica per facilitar la informació en el format emprat poden encaixar en algun dels supòsits de l'apartat segon d'aquest article que justifiquen el canvi de format. Si la persona reclamant té indicis d'eventuals irregularitats o falsedats en la informació obtinguda de la Diputació, no és el dret d'accés a la informació o la GAIP qui els ho poden resoldre; de fet, si ha pogut tenir aquests indicis és precisament perquè ha pogut tenir accés a la informació sol·licitada i si d'ella en dedueix eventuals irregularitats, pot aprofitar la bona disposició manifestada per la Diputació a donar-li explicacions, pot denunciar-les a la opinió pública, atesa la seva condició de periodista, o fins i tot denunciar els fets a instàncies judicials; en tot cas, difícilment li pot aportar res la GAIP que ja no li hagi estat facilitat per la Diputació al resoldre la seva sol·licitud.

Paraules clau: Diputació. Periodista. Subvencions. Publicitat institucional. Reclamació contra estimació. Veracitat de la informació Format. Publicitat activa. Mediació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 16 d'octubre de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 649/2019, presentada contra la Diputació de Barcelona, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 16 de setembre de 2019 la persona reclamant presenta una sol·licitud d'accés a informació pública que demana:

“La inversió feta des de 2007 fins a 2018, ambdós inclosos, en publicitat institucional, organitzada per quanties i empreses de mitjans beneficiàries, desglossat de la manera que es torba en les

pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional 2017.

La inversió duta a terme en concepte de concessió de subvencions estructurals a mitjans informatius digitals de titularitat privada en català o aranès, corresponents als anys 2007 a 2018, ambdós inclosos, desglossat de la manera que es troba a les pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional 2017.

La inversió duta a terme en subvencions a mitjans informatius en general, no només digitals, corresponents als anys 2007 a 2018, ambdós inclosos, desglossat de la manera que es troba a les pàgines de la 30 a 40 de la Memòria de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional 2017. Tot en una fulla de càlcul.

En cas que la Diputació al·legui tasca complexa d'elaboració necessito que indiquin de quina manera tenen enregistrada aquesta informació, de forma que expliquin el per què de la complexitat. Amb data de 25/04/2019 vaig entregar una petició a la Generalitat que aquesta administració va derivar a la Diputació de Barcelona el 26/04/2019. Se'm va respondre amb un enllaç en què es donaven quanties agregades per campanyes. Insisteixo en què necessito les dades desagregades per empreses beneficiàries en el període esmentat".

Demana rebre la informació sol·licitada per correu electrònic i en format full de càlcul.

3. El 16 d'octubre de 2019 la persona reclamant rep la resposta de la Diputació de Barcelona a la seva sol·licitud. Li facilita un extens informe sobre inversions de l'Administració reclamada en publicitat i subvencions a mitjans de comunicació.
4. La Reclamació presentada el 16 d'octubre de 2019 indica que si bé ja ha obtingut la informació sol·licitada, ha advertit discrepàncies de prop de 200.000 € en alguns casos, motiu pel qual vol mantenir la Reclamació.
5. El 24 d'octubre de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a la Diputació de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana el nom que representarà la Diputació en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.
6. El 31 d'octubre de 2019 la GAIP rep l'informe de la Diputació. Explica que ha recollit i facilitat a la persona reclamant tota la informació de què disposa la Diputació de Barcelona en la matèria sol·licitada. Argumenta que no l'ha lliurada en el format sol·licitat (fulls de càlcul) perquè la Diputació la té elaborada en formats diferents, passar-la a fulls de càlcul podria constituir una tasca complexa d'elaboració i també la publica al seu web en el mateix format amb el que es facilita a la persona reclamant. Considera que la GAIP no hauria d'admetre la petició de mediació, perquè la

Reclamació únicament es motiva en suposades discrepàncies que formarien part de la interpretació de la informació facilitada, més que d'una eventual manca d'informació. Assenyala que en cas de prosperar la mediació no pot aportar més informació de la que ja ha estat facilitada. Informa que la Diputació s'ha posat en contacte telefònic amb la persona reclamant per tal d'oferir-li suport i assessorament per interpretar les dades facilitades, opció que hauria estat refusada per la persona reclamant.

7. El 8 de novembre de 2019 la GAIP notifica l'informe anterior a la persona reclamant.
8. El 8 de novembre de 2019 la persona reclamant comunica a la GAIP diverses consideracions sobre l'informe anterior. Insisteix en què a la informació facilitada hi hauria discrepàncies de 200.000 €. Assenyala que en una anterior sol·licitud d'informació la Diputació li hauria ofert un enllaç amb el qual hauria pogut accedir a informació sobre la mateixa matèria objecte d'aquesta Reclamació en format full de càlcul i que, malgrat haver estat substituïda per materials en altres formats, hauria pogut recuperar alguns documents en format full de càlcul i demana a la GAIP que els conservi. Insisteix a la mediació a la GAIP i refusa l'oferta de la Diputació a facilitar-li explicacions, perquè vol els "auspícis d'un òrgan oficial" (la GAIP) per poder posar de manifest eventuais infraccions al dret d'accés (eliminació d'informació) per part de la Diputació.
9. Després de diversos contactes telefònics amb les parts per tal de valorar quin podria ser l'objecte i el marge de la mediació, el 22 de novembre de 2019 el mediador de la GAIP notifica a les parts que la mediació sol·licitada no té sentit i que la dona per acabada, d'acord amb allò previst per l'article 37.5 RGAIP. Argumenta que la Diputació ha manifestat i reiterat que ha facilitat tota la informació sol·licitada de què disposa i que l'ha facilitada en el format de què la disposa en el que l'ha publicat al seu web i que les pretensions de la persona reclamant comporten que la GAIP faci més aviat tasques d'inspecció o recerca per a les quals no disposa ni de mitjans ni de competències. Observa també que si la persona reclamant fa les consideracions que fa és precisament perquè ha pogut accedir a la informació sol·licitada i que si al seu entendre conté irregularitats, el que pot fer és denunciar-ho a les instàncies competents.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte

de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda"*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afageix que *"El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis"*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *"2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *"Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació"*.

2. *Finalització de la mediació*

L'article 37.5 RGAIP estableix que la persona mediadora pot donar per acabada la mediació en qualsevol moment quan consideri que no és possible assolir un acord entre les parts.

Com posen de manifest els antecedents, la informació sol·licitada ja ha estat facilitada per la Diputació, de manera que l'objecte de la mediació, segons les pretensions manifestades per la persona reclamant, serien les d'evidenciar eventuais irregularitats i responsabilitats relacionades amb la informació facilitada. Així mateix, la persona reclamant també es nega a rebre directament de la Diputació explicacions sobre les dades facilitades.

Aquestes consideracions porten el mediador a concloure que la mediació res pot aportar al dret d'accés a la informació que no hagi estat ja satisfet per la Diputació, que les pretensions de la persona reclamant queden al marge de les capacitats i funcions de la GAIP i que la convocatòria d'una sessió de mediació només serviria per gastar inútilment temps i recursos públics. En aquestes circumstàncies, i atès el previst per l'article 37.5 RGAIP, el mediador dóna per acabada la mediació i ho notifica a les parts.

Un cop acabat el procediment de mediació, escau finalitzar la Reclamació mitjançant resolució del Ple de la GAIP (article 42 RGAIP).

3. *Desestimació de la Reclamació*

Els antecedents posen de manifest que la Diputació ha afirmat reiteradament haver sol·licitat a la persona reclamant la informació sol·licitada que té en el seu poder, en el format en el que la disposa. La persona reclamant justifica la Reclamació en dos arguments: per una banda, en què no se li ha facilitat la informació en el format sol·licitat; per una altra, en què hauria advertit discrepàncies o anomalies en la informació facilitada, que voldria esclarir davant d'un òrgan oficial com és la GAIP.

En relació amb la primera qüestió, la persona reclamant demana rebre la informació sol·licitada en format full de càlcul i la Diputació li la facilita en PDF, tot declarant que la lliura en el format de què la disposa i que per facilitar-la en full de càlcul l'hauria d'elaborar expressament, cosa que considera no li obliga el dret d'accés i que, a més, podria constituir una tasca complexa d'elaboració.

L'article 36 LTAIPBG declara l'obligació de l'Administració de facilitar la informació en el format sol·licitat, si bé preveu diversos casos en els que ho pot fer en un format diferent. Tot i que la Diputació no invoca formalment aquest precepte, les raons que explica per facilitar la informació en el format emprat poden encaixar en algun dels supòsits de l'apartat segon d'aquest article que justifiquen el canvi de format. Així, la Diputació indica que el format en el que facilita la informació és el mateix en el que és facilitada en publicitat activa, supòsit que coincideix amb l'apartat 2.b de l'article 36 LTAIPBG. Així mateix, sembla que també es podria complir allò que addueix l'apartat 2.e ("si tècnicament no és

possible fer una còpia en el format en què s'ha demanat la informació”), ja que la Diputació insisteix en què facilitar la informació en el format demanat li requeriria elaborar-la de nou i, per tant, no podria fer-ne simplement una còpia.

Cal concloure, per tant, que les afirmacions fetes i les explicacions donades per la Diputació semblen justificar que faciliti la informació en el format en el que té la informació i no en el sol·licitat per la persona reclamant.

En relació amb la segona qüestió plantejada per la Reclamació, és a dir, la pretensió de la persona reclamant de què la GAIP faci funcions d'òrgan oficial que esbrina la veracitat de les afirmacions de l'Administració reclamada, està clar que aquesta Comissió ni té atribuïda aquesta funció, que requeriria l'exercici d'activitats inspectores, ni disposa dels mitjans professionals o tècnics necessaris per poder desenvolupar-la. Així mateix, tan “oficial” és la GAIP com qualsevol de les Administracions que són part en els procediments que tramita. Cal partir de la base de la veracitat de les afirmacions i de les aportacions de dades de les Administracions públiques en els procediments d'exercici del dret d'accés a la informació, perquè això forma part de les exigències jurídiques del seu funcionament, fins al punt que si cometen falsedat aquest fet seria constitutiu de delictes.

Si la persona reclamant té indicis d'eventuals irregularitats o falsedats en la informació obtinguda de la Diputació, no és el dret d'accés a la informació o la GAIP qui els ho poden resoldre. De fet, si ha pogut tenir aquests indicis és precisament perquè ha pogut tenir accés a la informació sol·licitada i si d'ella en dedueix eventuals irregularitats, pot aprofitar la bona disposició manifestada per la Diputació a donar-li explicacions, pot denunciar-les a la opinió pública, atesa la seva condició de periodista, o fins i tot denunciar els fets a instàncies judicials. En tot cas, difícilment li pot aportar res la GAIP que ja no li hagi estat facilitat per la Diputació al resoldre la seva sol·licitud.

En atenció a les anteriors consideracions, és procedent desestimar la Reclamació, perquè la Diputació de Barcelona ja va facilitar a la persona reclamant la informació sol·licitada amb anterioritat a la presentació de la Reclamació.

4. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 26 de novembre de 2019, resol per unanimitat:

1. Desestimar la Reclamació 649/2019, perquè la Diputació de Barcelona ja va facilitar a la persona reclamant la informació sol·licitada amb anterioritat a la presentació de la Reclamació
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 649/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.